

Arrest

nr. 128 197 van 21 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Frédéric HUSTINX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, wordt op 20 september 2006 aangetroffen in illegaal verblijf. Aan de verzoeker wordt op diezelfde dag een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker wordt in de loop van september – oktober 2006 nog meerdere malen aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 19 oktober 2006 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis, op verdenking van diefstal. De verzoeker wordt op 13 februari 2007 in vrijheid gesteld met bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook in de periode februari – november 2007 wordt de verzoeker verscheidene malen vastgesteld in illegaal verblijf.

Op 22 november 2007 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

De verzoeker wordt bij vonnis van 8 januari 2008 van de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal.

Op 10 maart 2008 wordt de verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf, en betrapt op winkeldiefstal en bezit van verdovende middelen. De verzoeker wordt op 11 maart 2008 op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge; waar hij op 27 maart 2008 wordt vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 november 2008 treft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De gemachtigde beslist op 9 januari 2009 dat verzoeker kon worden vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 14 maart 2009 wordt de verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde neemt op diezelfde dag een beslissing houdende tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 20 maart 2009 heeft de gemachtigde beslist dat verzoeker kon worden vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 6 mei 2009 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge, op verdenking van gewone diefstal en diefstal met braak of inklimming.

Op 23 september 2009 neemt de gemachtigde een beslissing houdende tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 12 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoeker wordt bij vonnis van 4 november 2011 van de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal en heling.

Op 8 februari 2011 beslist de gemachtigde om verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt verworpen met een arrest nr. 61.690 van 18 mei 2011.

Bij vonnis van 21 februari 2011 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

Op 6 december 2011 krijgt de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 december 2011 wordt de verzoeker opgesloten in de gevangenis te Brugge. Hij wordt op 5 januari 2012 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2012 wordt de verzoeker wederom opgesloten in de gevangenis te Brugge, hij wordt vrijgesteld op 27 februari 2012, met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 maart 2012 wordt de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 14 april 2012 wordt een proces-verbaal opgesteld voor drugsdelicten en wordt de verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2012 wordt de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2012 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge, op verdenking van diefstal met braak of inklimming (...). De verzoeker wordt vrijgesteld op 16 oktober 2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juni 2013 wordt de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 wordt wederom een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten getroffen. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing om de verzoeker een inreisverbod voor de duur van acht jaar op te leggen.

Bij vonnis van 4 juli 2013 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, en gewone diefstal en poging tot misdad.

Op 1 juli 2013 legt de verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. S(...) D(...), van Belgische nationaliteit.

Op 23 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 10 januari 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, is bij de Raad gekend onder het rolnummer 148.240.

Op 10 januari 2014 treft de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 14 januari 2014 en luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam: H(...)

Voornaam: B(...)

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 5 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 12°: indien hij voorwerp is van een inreisverbod: Betrokkene is het voorwerp van een inreisverbod dd. 04.07.2013."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel (die hier niet wordt herhaald, maar waar uitdrukkelijk naar wordt verwezen) blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Zoals gesteld door de verweerder blijkt uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet bevindt. De vaststelling dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod getroffen op 4 juli 2013 strookt met de gegevens van het administratief dossier en wordt als dusdanig door de verzoeker ook niet betwist. Het betrokken inreisverbod voor de duur van acht jaar werd aan de verzoeker op 4 juli 2013 ter kennis gebracht te Brugge. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker zich tegen deze beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn in rechte voorzag. Het blijkt ook dat de gemachtigde op 4 juli 2013 heeft beslist om het inreisverbod niet op te heffen. Dienvolgens maakte en maakt de verzoeker nog steeds het voorwerp uit van een inreisverbod dat definitief is.

Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker nog steeds valt onder het inreisverbod van 4 juli 2013, aan de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook in beginsel geen nut opleveren.

De Raad wijst er op dat een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces moet tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting werd gevraagd om zijn belang bij het beroep toe te lichten in het licht van de bovenvermelde exceptie, beperkt zij er zich toe te verwijzen naar het verzoekschrift. In het verzoekschrift wordt het wettelijk vereiste belang echter niet toegelicht.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen omtrent de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake, dient te worden aangenomen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu beroept de verzoeker zich in een tweede middel op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Waar de verzoeker het heeft over het feit dat de tenuitvoerlegging van de bestreden “weigeringsbeslissing” zijn familiaal leven zou schaden en dit in strijd met artikel 8.1 van het EVRM,

merkt de Raad vooreerst op dat thans geen weigeringsbeslissing maar een verwijderingsmaatregel aan de orde is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoeker betoogt dat hij een privéleven en een gezinsleven heeft in België dat door de bestreden beslissing wordt geschaad. De verzoeker verwijst naar zijn banden met België en zijn gezinsbanden met zijn partner en zoon.

Aangenomen dat de verzoeker *in casu* kan steunen op een privé- en/of gezinsleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat er *in casu* geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoeker voorafgaand aan de thans bestreden beslissing geen verblijfsrecht had in België dat hem feitelijk tot het uitoefenen van een privé- of gezinsleven in staat stelde, gaat het te dezen om een zogenaamd verzoek tot eerste toegang, waarbij dus niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker teweeg brengt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De rechtmatige toepassing van bepalingen uit de vreemdelingenwet staat artikel 8 van het EVRM dan ook niet zonder meer in de weg.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In casu moet worden vastgesteld dat de verzoeker zelfs geen enkele poging doet om aan te tonen dat hij zijn gezinsleven met partner en kind niet elders zou kunnen verderzetten en dat hij evenmin tracht aan te tonen dat het hem niet mogelijk is om elders een privéleven te ontwikkelen. De loutere bewering dat de verzoeker het geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst volstaat niet.

Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat verzoekers partner een relatie begon met de verzoeker op het ogenblik dat deze reeds meerder malen was aangetroffen in illegaal verblijf en hem reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd.

De verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een aantal vage en ongestaafde beweringen, doch hij laat na om *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele verstoring van zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat zijn private belangen

dienen te primeren op de door de vreemdelingenwet beschermde belangen. Met de louter hypothetische en niet in het minst met enig feitelijk gegeven gestaafde bewering dat verzoekers zoon een vergroot risico zou lopen om in armoede op te groeien, toont de verzoeker niet aan dat er geen 'fair balance' zou zijn nagestreefd met de thans bestreden beslissing.

Mede gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan het bestuur, dient dan ook te worden vastgesteld dat aannemelijk wordt gemaakt dat de verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de belangen van de verzoeker en die van zijn gezin en de belangen van de Belgische samenleving.

Dienvolgens wordt vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt.

Het betoog van de verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan hoger vastgestelde gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

De verzoeker toont niet aan dat hij een daadwerkelijk belang heeft bij nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 8 juli 2014, nr. 10.638 (c); RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE